

Čís. 7717.

K rekursu proti zrušovacímu usnesení odvolacího soudu podle § 496 c. ř. s. jest oprávněn i odvolatel, jenž se odvoláním domáhal jen změny rozsudku první stolice.

*Rozsudek prvního soudu jest zrušiti podle § 496 čís. 3 c. ř. s., i když odvolatel uplatňuje jen odvolací důvod nesprávného právního posouzení, to nenavrhl, nelze-li o odvolání rozhodnouti bez doplnění skutkového zjištění.

Otázku ručení dědiců za pozůstalostní dluhy dlužno řešiti ve sporu o zaplacení dluhu a nelze výrokem o přípustnosti exekuce »jen potud, pokud stačí pozůstalostní jmění« odsunouti tuto otázku do období exekučního.

Dědic, přihlásivší se s dobrodiním soupisu, ručí za pozůstalostní dluhy do výše pozůstalostního jmění a nikoliv jen tímto jméním. Rozhodnou není hodnota pozůstalostního jmění podle inventáře, nýbrž v době doručení odevzdací listiny. Soupis pozůstalostního jmění má ten význam, že ho lze učiniti podkladem výpočtu pro ručení dědicovo podle § 802 obč. zák., ač-li není důvodu k odchylce od soupisu. Věřitelům jest volno, by prokázali, že v době odevzdání pozůstalosti jest stav pozůstalosti pro ně příznivější, než podle inventáře, dědicové pak mohou prokázati, že se stav pozůstalostního jmění do téže doby zhoršil. Změny z doby po odevzdání pozůstalosti nemohou kromě případu § 815 obč. zák. míti vliv na rozsah dědicova ručení.

Pokud jde o to, že se odevzdací listinou uskutečňuje převod pozůstalostního jmění v právní držbu dědicovu, má odevzdací listina účinnost již doručením osobě k tomu od dědiců označené, nikoliv teprve uplynutím čtrnáctidenní rekursní lhůty od doručení odevzdací listiny. Lhostejno, že došlo později k řízení podle § 179 nesp. řiz., třebaš bylo toto ukončeno usnesením, jemuž byl dán název »dodatek k odevzdací listině«.

Předpis § 459 obč. zák. nevztahuje se na případ, změnila-li se vnitřní hodnota zástavy bez jakékoliv souvislosti s opatrováním zástavy věřitelem. Zástavní věřitel není sám od sebe povinen předložiti zastavené válečné půjčky k výměně.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, R I 875/27.)

Banka A. poskytla v roce 1917 Anně W-ové zápůjčku 9.000 K na lombard válečných půjček. Anna W-ová zemřela v roce 1918 a jejími dědici stali se kromě jiných i žalovaní k jedné patnáctině pozůstalosti. Válečná půjčka zůstala v zástavě banky A., jejíž právní nástupkyní se stala banka Č. Žalobu banky Č. proti žalovaným o zaplacení poměrné části zápůjčky procesní soud první stolice zamítl a neuznal pohledávku namítanou započtením po právu. Důvody: Právní podklad spočívá podle názoru soudu v § 802 obč. zák., podle něhož dědic, přihlásivší se s výhradou inventáře, ručí pozůstalostním věřitelům jen

do výše hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání. V tom směru zní i ustálená judikatura. Odevzdání pozůstalosti stane se dnem, kdy odevzdací listina nabyde právní moci, v tomto případě 26. března 1919. Tímto okamžikem přechází pozůstalost do jmění dědice a od té doby ručí dědic pozůstalostním věřitelům již svým vlastním jměním, ovšem jen do výše hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání. A hodnota tato dne 26. března 1919 nebyla žádná. Podle dopisu ministerstva financí odhadnuty byly válečné půjčky rakouské v době od 17. února 1918 až do měnové rozluky 19. února 1919 na průměrnou kursovní hodnotu 60 Kč za 100 K nominále. Po tomto datu neměly již válečné půjčky hodnoty a tudíž ani pozůstalost, jak odevzdána byla zmocněnci žalovaných, neměla hodnoty a nelze proto žalovati o zaplacení pozůstalostního dluhu, ani dědicové obdrželi bezcenné papíry. V souzeném případě nastala sice možnost po odevzdání pozůstalosti zhodnotiti cenné papíry válečné půjčky, jednak úpisem IV. státní půjčky podle zákona 417/20, jednak ještě později výměnou podle zákona 216/24. Ani té ani oné příležitosti nebylo však využito, takže nyní není tu hodnoty pozůstalosti. Soud nevzal za předmět své úvahy okolnost, zda žalovaní opomenutím zhodnocení půjček způsobili žalující straně škodu tím, že hodnotu pozůstalosti, v době odevzdání bezcenné, neobnovili využitím možnosti poskytnuté výše citovanými zákony. Nebylo to ani v důvodech žaloby, ježto žalující žalovala pouze o zaplacení dluhu. Přes to však i v tomto směru má za zjištěno jednak pozůstalostními spisy, jednak přísěžnou výpověď žalované strany, že tu nebylo z jejich strany opomenutí. Notář František M., ježto mu bylo svěřeno realizování pozůstalosti, žádal jednak »Postasparcasse in Wien«, jednak ministerstvo financí v Praze o zhodnocení půjček, ale bezúspěšně. A i žalovaní sami starali se o to, by pozůstalost byla zhodnocena, jak prokázáno je jejich výpovědí a pozůstalostními spisy. Na druhé straně ovšem, ježto jedná se o lombardní zápůjčku, byly tu určité povinnosti na straně žalující. Jde tu o povinnost zástavního věřitele podle § 459 obč. zák., podle něhož věřitel je povinen věc bedlivě opatrovati a ručí za to, utrpí-li věc škodu. Ježto žalující je bankou, měla si býti spíše než žalovaní soukromníci vědoma možnosti zhodnocení pozůstalosti. Žalující strana sice tvrdí, že učinila zadost své povinnosti tím, že ve smyslu vládního nařízení čís. 276/24 zaslala notáři M-ovi formulář H 1. Okolnost tato není prokázána svědeckou výpovědí M-ovou. Je to tedy pouze skutkové neprokázané tvrzení strany a je otázka, zda tím žalující splnil všechny své povinnosti zástavního věřitele. Skutková tvrzení žalující strany, že válečné půjčky měly pro žalované přece nějakou hodnotu, ježto je mohli proměnit, je podle názoru soudu nesprávné. Nelze tu mluvit o hodnotě ve smyslu § 802 a 821 obč. zák., ježto tu je míněna hodnota reální a nikoliv nehmotná naděje na možnost zhodnocení. Soud vycházející se stanoviska, že dědic ručí po odevzdání pozůstalosti již svým vlastním jměním ovšem jen do výše hodnoty pozůstalosti v době jejího odevzdání, žalobní návrh zamítl. Pohledávka žalující strany 9.605 Kč za pozůstalostí nebyla hodnotou pozůstalosti v době jejího odevzdání vůbec kryta,

ježto hodnota ta v této době nebyla žádná a ani později pozůstalost hodnoty nenabyla. Pokud jde o započtením namítanou pohledávku na náhradu škody, ježto banka jako zástavní věřitel nepřihlásila válečné půjčky 9.000 K k výměně, nebylo tvrzení žalující banky, že vykonala zadost své povinnosti tím, že zaslala notáři M-ovi formulář H 1, vyvráceno a proto soud nemohl uznati, že nárok žalovaných v tomto směru jest odůvodněným a započtením namítanou pohledávku neuznal. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Důvod nesprávného právního posouzení věci spatřuje žalobkyně především v tom, že první soudce založil rozsudek na nesprávném výkladu § 802 obč. zák., že totiž přihlášený dědic s dobrodiním inventáře neručí za dluhy pozůstalosti do výše hodnoty pozůstalostního jmění podle inventáře, nýbrž jen tím jměním, jež skutečně z pozůstalosti obdržel a jež se rovná hodnotě jmění pozůstalostního v době, kdy odevzdací listina nabyla moci práva. Než tato výtku žalobkyně není oprávněnou. Podle § 802 obč. zák. dědic nastoupivší pozůstalost s dobrodiním právního soupisu jest zavázán věřitelům a odkazovníkům jen potud, pokud stačí pozůstalost na pohledávky jejich i jeho, jež by mu snad kromě práva dědického náležely. Do odevzdání pozůstalosti nemohou ovšem věřitelé pozůstalosti vymáhati své pohledávky za zůstavitelem přímo na dědici, nýbrž jen na pozůstalosti a teprve, když dědici byla pozůstalost pravoplatně odevzdána, ručí každý dědic sám za břemena, nepřesahující podstatu dědictví, ovšem jen podle poměru svého podílu dědického (§ 547 a 821 obč. zák.). Z posléze citovaného ustanovení plyne, že rozhodnou je tu podstata dědictví v době jeho odevzdání, neboť teprve tímto okamžikem jmění pozůstalostní přechází do vlastnictví dědice, jenž od té doby za závazky pozůstalostní jest práv i svým vlastním jměním, ovšem jen s obmezením § 802 obč. zák. Podle přirozené povahy věci, jakož i se zřetelem na ustanovení § 821 obč. zák., pak se zřetelem na ustanovení §§ 786 obč. zák. a 167 a 168 nesp. říz. dlužno ovšem při vyšetření výše hodnoty pozůstalostního jmění, do níž dědic ručí za závazky pozůstalostní, bráti za základ hodnotu jmění pozůstalostního v době pravoplatného odevzdání pozůstalosti a nikoli v době soupisu tohoto jmění. V tomto směru posoudil tudíž první soudce věc po stránce právní správně a shodně se stájou judikaturou nejvyššího soudu. Zda již byla pozůstalost realizována a cenné papíry do ní náležející zpeněženy, jest nerozhodno, rovněž jest nerozhodno, zda se dostalo žalovaným výtěžku z realizovaného pozůstalostního jmění. Pokud odvolatelka nesprávné právní posouzení věci spatřuje i v tom, že první soudce vzal za zjištěno, že pozůstalost v době, kdy odevzdací listina nabyla právní moci, neměla žádné hodnoty, ač v tomto směru bylo prý dle tvrzení odvolání přihlédnuto k tomu, že titry válečných půjček v době odevzdání pozůstalosti nebyly bezcenné, ježto bylo je lze zpeněžití úpisem IV. státní půjčky republiky Československé, nebo výměnou za odškodňovací dluhopisy ve smyslu zákona č. 417 z roku 1920, pokud se týče č. 216 z r. 1924, dlužno vlastně ve výtce, že první soudce vzal

za zjištěno, že pozůstalost v době odevzdání neměla žádné ceny, spařovatí výtku nesprávného ocenění provedených důkazů. Výtce té nelze upříti oprávnění, neboť pro své zjištění nemá soud první stolice ve spisech náležitého podkladu. Opírá-li první soudce své zjištění, jak z napadeného rozsudku patrně, o obsah dopisu ministerstva financí ze dne 4. srpna 1926, č. j. 84.885/26/II B/4 b) přehlíží, že závěr, že válečné půjčky jsou nyní bezcenné, zbudován jest na předpokladu, že lhůty k jejich zhodnocení marně prošly, kteroužto okolnost první soudce vůbec nezjistil, ačkoliv svědek Josef R. potvrdil, že válečné půjčky v nominální hodnotě 9.000 Kč odevzdala žalující strana bernímu úřadu za účelem výměny za 3% odškodňovací dluhopisy včas. Poněvadž tedy pro posouzení pro spor rozhodné otázky, měla-li pozůstalost v době odevzdání nějakou cenu a jakou, není tu náležitého podkladu, takže soudu odvolacímu nebylo možno rozhodnouti ve věci samé, bylo podle § 496 čis. 2 a 3 c. ř. s. napadený rozsudek zrušiti a vrátiti věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Především jest se obíratí otázkou, zda právo rekursní přísluší i žalobkyni, k jejímuž odvolání byl rozsudek zrušen. Právo toto jest jí přiznati již z toho důvodu, že navrhovala jen změnu rozsudku, takže zrušením rozsudku první stolice nebylo plně vyhověno jejímu odvolání. Odvolací soud, zrušuje rozsudek podle § 496 čis. 2 a 3 c. ř. s., správně dovodil, že v odvolání jako odvolací důvod uplatňována byla ne sice výslovně, ale v podstatě i vadnost řízení podle § 496 čis. 2 c. ř. s. Pokud žalovaní brojí proti tomu, že vysloveno bylo zrušení také podle § 496 čis. 3 c. ř. s., jest podotknouti, že i bez návrhu strany přihlížeti jest k tomuto nedostatku, uplatňuje-li strana důvod nesprávného právního posouzení, a to z toho důvodu, že bez doplnění skutkového zjištění na základě kusého skutkového děje nelze o odvolání a o žalobě vůbec rozhodnouti. Jde o otázku ručení dědiců za dluhy pozůstalostní. Jak již v rozhodnutích čis. 4925 a 6152 sb. n. s. dovozeno, jest tuto otázku řešiti ve sporu o zaplacení dluhu, takže nelze vyřknutím přípustnosti exekuce »jen potud, pokud stačí jmění pozůstalostní« odsunouti tuto otázku do období exekučního, jak míní žalovaní.

Pokud jde o věc samu, jest všeobecně v právní vědě i v praxi uznáváno, že dědic, přihlásivší se s dobrodiním soupisu, ručí za dluhy pozůstalostní do výše pozůstalostního jmění a nikoli jen tímto jměním. Co do otázky, jak hodnotiti jest jmění pozůstalostní při tomto ručení, jest souhlasiti s odvolacím soudem pouze v tom směru, že dědic, přihlásivší se k pozůstalosti s dobrodiním soupisu, neručí podle § 802 obč. zák. za dluhy pozůstalostní do výše hodnoty pozůstalostního jmění podle inventáře, jak míní žalobkyně, nýbrž dle výše hodnoty, kterou má podstata dědictví v době odevzdání. Jde-li o několik dědiců, platí dále ještě předpis § 821 obč. zák. Jak již v rozhodnutí čis. 7074 sb. n. s.

dovozeno, není soupis jmění pozůstalostního sám o sobě konečným účelem pozůstalostního řízení a lze jej za pozůstalostního řízení doplňovati a opravovati. Rozhodujícím jest odevzdání dědictví, jímž se podle § 797 obč. zák. provádí převod pozůstalosti v právní držbu dědicovu čili, t. zv. universální sukcese. Až do tohoto odevzdání platí právní stav v § 547 a 550 obč. zák. uvedený. Tím nestává se inventář pro otázku ručení za dluhy pozůstalostní něčím naprosto bezvýznamným a neprávem míní žalobkyně, že by za tohoto názoru měl zákon správně mluvit o dobrodiní odevzdací listiny a nikoliv o dobrodiní soupisu. Soupis má ten význam, že jest jej učiniti podkladem výpočtu pro ručení dědicovo podle § 802 obč. zák., ač není-li důvodu k odchylce od něho. Musí býti především věřitelům, kteří se (s výjimkou v § 95 prvý odstavec nesp. říz. uvedenou) ku zřízení soupisu ani nezvou, dovoleno, aby, uplatňující svůj nárok, mohli prokázati, že v době odevzdání pozůstalosti jest stav pozůstalosti pro ně příznivější, než jak ukazuje inventář. S druhé strany zase dědicové mohou prokázati, že se stav pozůstalostního jmění do téže doby zhoršil. Břímě průvodní v onom případě tíží věřitele, v tomto dědice. Neprokázeli-li ten neb onen, co uplatňuje, zůstane při hodnotách v soupisu uvedených. Změny, které nastaly po odevzdání pozůstalosti, nemohou — kromě případu § 815 obč. zák. — již míti vliv na rozsah dědicova ručení. Tento názor sdílí i nejnovější právní nauka, tak zejména Krasnopolski V. díl vyd. 1914 str. 291, Krainz-Ehrenzweig II/2 vyd. 1924 str. 290 a násl., Mayer-Harting V. kniha str. 274 a Dr. Emil Svoboda (České právo ročník III. str. 105 pozn. 18 a 20), jenž výstižně poukazuje též k tomu, že činiti jest rozdíl mezi ručením za dluhy pozůstalostní a ručením za správu pozůstalosti před jejím odevzdáním, a dále též za účinky svolávacího řízení. Poněkud odchylné mínění zastával Dr. Wróblewski (öster. Zentralblatt für die Jurist. Praxis ročník XXIII. str. 367 a násl.). Za to nelze souhlasiti s nižšími stolicemi v tom, že dobou odevzdání rozuměti jest teprve dobu, kdy uplyne čtrnáctidenní lhůta rekursní, čítajíc od doručení odevzdací listiny. Uplynutí této lhůty požaduje zákon jen v jediném případě. Podle § 177 nesp. říz., na nějž poukazuje § 12 téhož říz., nelze, dokud odevzdání není pravoplatné, provésti knihovní zápisy. Pokud jde o to, že se odevzdací listinou uskutečňuje převod pozůstalostního jmění v právní držbu dědicovu, má odevzdací listina účinnost již doručením osobě k tomu od dědiců označené. Nejvyšší soud vyslovil tuto zásadu již v rozhodnutí č. 5969 sb. n. s. a neshledává důvodu, by se od ní odchýlil v souzeném případě, kde odevzdací listina byla doručena k rukám osoby ode všech dědiců k přijetí jejímu zmocněné a kde rekurs proti odevzdací listině vůbec nebyl podán. Rozhodným tedy jest den doručení, t. j. 22. února 1919, nikoli den 8. března 1919. Žalovaní sice namítají, že toto doručení k rukám Dr. M-a je proti nim bezúčinné, ježto jejich zástupce při projednávání pozůstalosti Rudolf F. nebyl oprávněn přenést plnou moc na Dr. M-a vůbec, při nejmenším ne potud, pokud jde o doručení odevzdací listiny. Zmocnili-li však podle plných mocí ze dne 23. a 27. března 1918 Rudolfa F-a k tomu, by »vůbec vše učinil, co ve věci té pro ně za nutné

a prospěšné uzná», byl Rudolf F. podle § 1007 obč. zák. oprávněn, by se jménem jich připojil k dohodě o tom, komu má býti odevzdací listina doručena. Nezávažné jest, že došlo později k jednání podle § 179 nesp. říz. I když toto řízení bylo v tomto případě ukončeno usnesením, jemuž byl dán název »dodatek k odevzdací listině«, šlo přec jen o provedení opatření týkajících se tohoto jmění, nikoli o odevzdání pozůstalosti ve vlastním slova smyslu, o provedení universální sukcese, což nade vši pochybnost patrně z poslední věty § 179 nesp. říz. Z téhož důvodu, že úloha pozůstalostního soudce v podstatě končí již odevzdáním pozůstalosti, nemá pro tento spor významu ani usnesení pozůstalostního soudu ze dne 20. května 1927, jímž válečné půjčky, do pozůstalosti patřící, byly prohlášeny za bezcenné a o jich inventární cenu zmenšen byl dodatečně stav pozůstalostních aktiv.

Z řečeného jest patrné, že také zpeněžení pozůstalosti, které se mělo státi po odevzdání pozůstalosti, jest pro tento spor nezávažné. Ovšem ke ztrátám, jež vzešly tím, že realizace nebyla provedena nebo že nebyla provedena řádně, bylo by po případě přihlížeti v rámci pohledávky namítané ku započtení. Podle tvrzení žalovaných vzešla prý jim škoda tím, že prý žalobkyně při klesání ceny válečných půjček nežádala o svolení k prodeji podle čl. 311 obch. zák.; podle rozsudku uplatňuje prý se škoda z nepřihlášení zastavených titulů válečné půjčky k výměně. Námitkou touto se odvolací soud neobíral, ač by mohla v novém řízení před procesním soudem přijíti v úvahu. Proto se podotýká: Jak již v rozhodnutí čis. 4147 sb. n. s. dovozeno, vztahuje se § 459 obč. zák. jen na případy, kde se zastavená hmotná věc ztratila, nebyvši dostatečně opatrována věřitelem, nikoliv však na případy, kde se vnitřní hodnota zástavy bez jakékoliv souvislosti s tímto opatrováním změnila. Kromě toho v čl. 311 obch. zák. jde jen o právo zástavního věřitele a podle výslovného předpisu § 14 zákona ze dne 30. září 1924, čis. 216 sb. z. a n. a čl. II., třetí odstavec prováděcího nařízení čis. 276/1924 jest zástavní věřitel bez ohledu na to, o jaký lombard válečných půjček jde (viz rozhodnutí čis. 6062 sb. n. s.), povinen předložit zastavené válečné půjčky k výměně na příkaz dlužníkův. Žalobkyni nebyla tedy zákonem uložena iniciativa v tomto směru; to se stalo zúmyslně, ježto jen vlastníkům válečných půjček mohlo býti ponecháno na vůli, zda se chtějí podrobiti podmínkám § 2 a násl. zákona čis. 216/1924, podle nichž může býti vlastník přidržen i k přísaze o svých majetkových a výdělkových poměrech. V tomto sporu žalovaní netvrdí, že takový příkaz dali a že se své strany učinili, čeho k výměně bylo třeba, a ani neuplatňují dobrodiní § 15 téhož zákona. Použití tohoto dobrodiní, třebas teprv za sporu (§ 406 c. ř. s.), nelze spatřovati v jejich dopise ze dne 9. března 1926, jímž nabídli žalobkyni veškeré své dědické podíly na zaplacení zažalované pohledávky. Ostatně není v rozsudku prvé stolice blíže uvedeno, které to byly činnosti žalovaných, jimiž prý se starali o zhodnocení válečných půjček. Ježto první soudce vycházel z právního názoru, že jest den 26. března 1919 závažným pro posouzení hodnoty pozůstalostní podstaty, a ježto neměl ujasněno, koho a o čem tíží břímě průvodní (po-

dle spisů vyzval žalující stranu k průkazu dnešní hodnoty válečných půjček) a ježto ani ohledně pohledávky k započtení namítané neměl správný právní názor, trpělo řízení první stolice vadou podle § 496 čis. 3 c. ř. s., pročež právem druhá stolice zrušila napadený rozsudek. I bude doplniti podle § 182 c. ř. s. řízení, pokud jest třeba, by věc po právní stránce posouzena býti mohla s hlediskem soudem třetí stolice právě uvedených.

Čís. 7718.

Urážka (rekursního) soudu výtkou zbytečného protahování věci a působení zbytečných obtíží a nákladů; jest lhostejno, zda pachatel měl urážlivý úmysl a co mu bylo podnětem k činu; porušení povinné úcty nemusí dosahovati stupně urážky na cti.

Uložil-li pořádkovou pokutu soud rekursní, jde další pořad na nejvyšší soud, nikoliv na vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, R I 18/28.)

Rekursní soud uložil právním zástupcům pořádkovou pokutu podle § 86 c. ř. s. Důvody: Poukazy z 28. června 1927, 30. září 1927 nařídil rekursní soud prvnímu soudu, by v exekuční věci odstranil celou řadu závad v provedeném dražebním řízení, zejména závad v doručení usnesení napadeného stížností, při čemž projevil názor, že jest zmatečným doručení dlužnici přímo na místě jejího právního zástupce, jenž se již dříve vykázal řádnou plnou mocí, a dal dále prvnímu soudu poukaz k odstranění závad v uspořádání spisů. Na to Dr. B. jako vykázaný plnomocník vymáhající věřitelky a Dr. V. jakožto vykázaný zmocněnec Městské spořitelny v K. učinili, aniž byli k tomu vybídnuti, společné podání, jímž podali zprávu a doklad o splnutí Společenské spořitelny okresu ř-ského s Městskou spořitelnou v K., polemisovali s výtkou rekursního soudu, týkající se zmatečnosti doručení dlužnici, tvrdíce, že doručení straně přímo s obejitím advokáta, vykázaného se její plnou mocí, jest v »procesu exekučním« úplně správným a zákonným předpisům vyhovujícím, a dodali, že předpokládají, že tímto vysvětlením bude připomínkám rekursního soudu vyhověno a že vzhledem k tomu, že stížnost eráru týká se výhradně zamítnutého přikázání částky z dávky z majetku a nikoli snad nějakých formálních vad v doručování neb neúplného snad uspořádání spisů žádají, by byly spisy co nejdříve předloženy rekursnímu soudu ke konečnému rozhodnutí o stížnosti, by rozvrhové usnesení konečně jednou nabylo právní moci, a aby jim nebyly zbytečným protahováním této věci způsobovány nejen zbytečné potíže a náklady, nýbrž i materiální škoda. Poněvadž v tomto podání v celé jeho souvislosti jeví se zřejmé porušení povinné úcty urážlivými narážkami na obsah poukazů rekursního soudu, byla právním zástupcům, kteří sami citované prohlášení podepsali, uložena pořádková pokuta podle §§ 86 a 220 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursům Dr. B-a a Dr. V-a.